

Julian Przybos

Owidiusz

Nad Morzem Czerwym
w zamknięciu w jesiennych kwiatkach, mieszanie-kapiteliskie
ze ~~wszystkich~~ ~~drzew~~ ~~z~~ ~~się~~ ~~po~~ ~~choi~~
wyrzedtem ja jeden -

sam jak wieloty sieczna, nieobecność ludzka.

Czuje eryjsi wzrok, ogladam sie, nie powrocie,
zejde
niszko, najuizej nad wodę przejrzysta -

w odpływającej tońce
od wyspy, która została mała,
nie większa, niż pergamin rozwinęty "Tristium" -

wzrok daleki i dany, tak blisko,
jak gdyby ktoś, patrzył przez wieki, rozdwaia
wody, wierzeja na jezioro stonę,
a niespierzane z czasu to jedno wypańce
morze oddzielił z ~~zeta~~ ^{potam} niewyraznie
od morza tamtych czasów, morza już bez fali,
dotyklinego jak sól na języku,
i jak gdyby ~~coś~~ ^{coś} na powieku wypatrył,

że przostat tu - jak ślepiec zamknięty w dotyku
i dalej cięta brzegi, rozdwoza i krańce
na ubogi horyzont pierzej wyobraźni
nie wiadacej o nikad.

- werte! -

A ja kostnicę — i w oczach mi pada
w postaci śniegu biel twójego listu.

Nie widzę ~~nie~~ pasy te białosrebrne w kształku
śniegu, który przestruł między nami nadlat.

Mamaia, październik 1965.

